„Neodpírej dobrodiní těm, kteří je potřebují,
je-li v tvé moci je prokázat.“
Přísloví 3,27.

JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba

Říjen 2026

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

najdete nás také na Adventisté ValMez

Bohoslužby probíhají každou sobotu od 9.30 hodin
v modlitebně na ulici Hřbitovní 366/1, Valašské Meziříčí.
Určeny jsou pro širokou veřejnost.

Úkoly

3.10. – Stvořitel mluví k člověku
10.10. – Bůh povolává proroka
17.10. – Proroci ve Starém zákoně
24.10. – Proroci v Novém zákoně
31.10. – Zjevení a inspirace

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
3.10.	Jindřiška Mročková	Jiří Kloda
10.10.	Anna Petrovičová	Blanka Novotná
17.10.	Ivana Chárová	Jaroslav Stejskal
24.10.	Pavel Pimek	Hynek Dona
31.10.	Květa Tyšerová	Bohumil Mroček

Blahopřání k narozeninám

31.10. – Ludmila Kovářová

ADRA Klub zdraví informuje

1.října 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
Zdislava Odstrčilová – „Na skok do Japonska“

15.října 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
Martin Ondrášek – „Jarní Čína“

29.října 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
Jaroslav Jindra, režisér, kameraman a scénárista ČT – „Jihoafrická republika aneb Všechny barvy Afriky“

Akce v měsíci říjnu

17.10. – společná bohoslužba VM + Kateřinice – Jaroslav Stejskal

28.10. - jubilejní 20. ročník Modlitby za domov

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• **dar pro sbor**	**11063**
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc září – Ján Petrovič

10 Autentická křesťanská služba (2K 3–7)

Změna korintského sboru k lepšímu je důkazem Pavlovy věrné služby. Věřící mohou být napadání různými formami utrpení, ale přitom stále nejsou poraženi. Mají naději na vysvobození. Kristus je dokonalým a nejvyšším služebníkem smíření. Bůh smířil lidstvo se sebou skrze smírnou smrt svého Syna. Naším úkolem je šířit zprávu o smíření dál. Pavel vyzývá věřící, aby vedli svatý život a oddělili se od škodlivého vlivu nečistých lidí. Jako církev jsme od Pána přijali službu smíření, aby byla k užitku a požehnání celému světu.

11 Správcovství a poslání (2K 8–9)

Podle principu solidarity bohatší podporují chudé. Sbírku bylo nutné připravit, promyslet, podpořit a schválit. Správcovství zajišťuje potřebné finanční i lidské zdroje. Konkrétně náš sbor může podpořit věřící z jiných oblastí. Kdo štědře rozsévá, bude štědře sklízet. Každý ať dává podle toho, jak se předem rozhodl a také podle svých možností. Na rozdíl od desátků, kde Bible jasně stanovuje podíl deseti procent. Chudí lidé často dávají nad své možnosti. Dávání darů slouží k povznesení díla evangelia.

12 Jak čelit falešným učitelům (2K 10–13)

Falešní učitelé svedli mnoho členů sboru. Je jim třeba čelit s odvahou a sebevědomím. Každá lež proti Bohu musí být vyvrácena a odstraněna mocí Božího slova. Každý duchovní vůdce tvrdí, že jedná v Božím jménu. Jak lze rozpoznat falešného od pravého apoštola? **Rozhodnost a ráznost** používají ti praví i falešní. Ne každý, kdo káže o Ježíši, je ale nástrojem povolaným Bohem. Mnozí dávají biblickým textům takový význam, který vyhovuje jejich vlastním představám; tím klamou sami sebe i druhé.

13 Milost, láska a společenství (2K 13,13)

Atmosféra radosti, duchovního uzdravení, vzájemné podpory, jednoty a pokoje vytváří prostor pro Boží přítomnost. Když pochopíme dosah Boží lásky, bude to mít hluboký vliv na náš vlastní život. Pochopit nebeskou (nekonečnou) realitu třech božských bytostí našim omezeným smyslovým a rozumovým chápáním se jeví jako nemožné. Duch svatý uděluje církvi dary, zapečeťuje nás, vpisuje Boží zákon do srdcí, jako dar nám dává nový život v Kristu a vysvobozuje nás z moci hříchu. Otec, Syn a Duch svatý společně pracují na naší záchraně.

Beseda Adra Klubu zdraví

První beseda Adra Klubu zdraví v novém školním roce nabídla posluchačům dramatické vyprávění pana **Ing. Petra Jaška, českého humanitárního pracovníka, dokumentaristy, spolupracovníka české pobočky organizace Hlas mučedníků a člena spolku *Pomoc pronásledovaným křesťanům*** o jeho pobytu v súdánském vězení, kam byl uvržen tajnou službou za údajnou špionáž a pokus o státní převrat na doživotí. Cesta, která měla trvat 4 dny a monitorovat život místních křesťanů, se protáhla na 14 měsíců. Beseda měla název **"Vězněm v Súdánu aneb Radostnou zvěst nelze umlčet".**

Spolek Pomoc pronásledovaným křesťanům je křesťanská asociace sdružující různé organizace pomáhající křesťanům již v celkem 80 zemích. Pan Jašek se nám na začátku svého vyprávění svěřil s okolnostmi, které ho formovali před jeho pozdějším pobytem v Súdánu. Představil nám na fotografii manželku pastora z města Yelwat v Nigérii. Zdejší kostel, ve kterém bylo při jedné bohoslužbě přítomno 78 lidí včetně jejího manžela a dvou synů, byl napaden islámským komandem. Pod pohrůžkou upálení jim nabídli, aby konvertovali k islámu vyslovením islámského kréda Šahada. Nikdo z křesťanů však svou víru nezradil. Komando kostel zapálilo i s přítomnými křesťany. Pokud se někdo pokusil utéct, byl rozsekán jejich mačetami jako ovce.

Řím 8, 36. - Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“

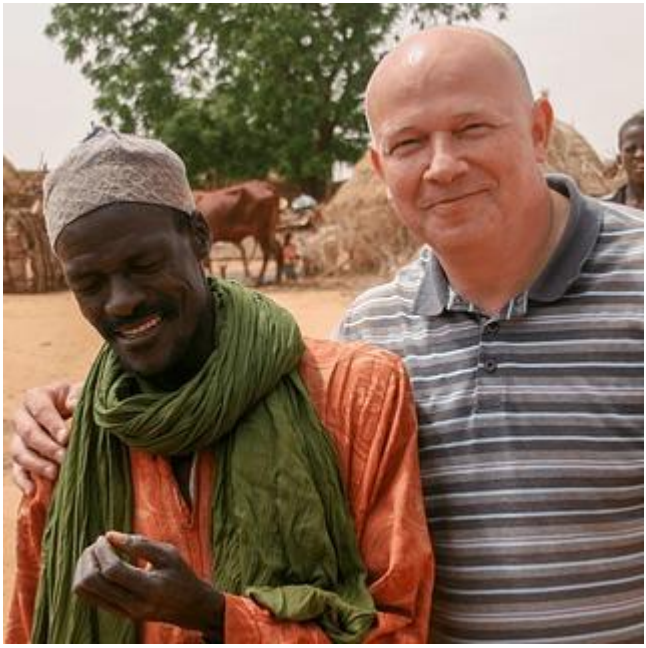
Jen zázrakem přežil nejmladší syn oné ženy. Ona se ten den necítila dobře, do kostela nešla, a to jí zachránilo život. Syn se rozhodl pro cestu pastora ve stopách svého otce. Vystudoval seminář, založil nový kostel, a oproti dřívějším 80 členům dnes navštěvuje společenství přes 200 lidí.

Mt 16,18 A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekel ji nepřemohou.

V dějinách lidstva se situace stále opakuje – kde je církev pronásledována, tam roste nejvíce.

V islámských textech (v Koránu a výrocích proroka Mohameda zvaných hadísy) se objevuje v kontextu trestního práva (šaría) povinnost pro výstrahu těm, kdo nechtějí přejít k islámu, useknout levou ruku a pravou nohu. Pan Jašek potkal řadu těch, kteří byli za svou víru tímto způsobem zmrzačeni. Přesto se svého Boha nevzdali.

Neh 8, 10. - Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.

Pan Jašek se setkal v Nigerii s ženou jménem Monika. Přijel s ní udělat rozhovor. Zde působí radikální islamistická sekta Boko Haram s cílem založit v Nigérii čistě muslimský stát s přísným dodržováním práva šaría. Křesťané jsou zabíjeni, ženy znásilňovány a mladé dívky unášeny a prodávány do jiných států. Monika jela se svým manželem, členem nigerijské policie, na motorce na křesťanské shromáždění. Zastavili je členové Boko Haram a zeptali se na víru. Vyzvali je k přestoupení na islám. Když oba odmítli, manželovi usekli hlavu a Monice podřízli hrdlo a vhodili ji do kanálu. Ta ale přežila. Následně byla policií dopravena do nemocnice. Nebude už však nikdy mluvit, musí mít tracheu, aby mohla dýchat. Pan Jašek nevěděl, jak po prožité hrůze položit otázku. Proto se Moniky zeptal pouze: „Jak se ti daří v Kristu, jak se změnil tvůj vztah k Ježíši Kristu?“ Monika zasípala: „ Já upínám svůj zrak k věčnosti, já upírám svůj zrak k Ježíši.“ Ač sama prožila trauma, snaží se pomáhat ženám s podobným osudem. Už dvakrát se málem stala znovu obětí Boko Haram. Byla proto přesunuta do jiné oblasti Nigerie, ale i tam jsou stále častější vraždy křesťanů. Pomoc pronásledovaným křesťanům se snaží dávat vdovám nejen jídlo a šatstvo, ale především zajistit živobytí. Monika dostala kuře, a dnes má několik set slepic, které jí živí. Ani po hrůzném prožitku se ale její srdce nezatvrdilo a říká: „Modlím se, aby moji pronásledovatelé našli Boží milost, než zemřou.“

Mat 5, 44. - Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.

Mat 16, 25. - Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.

V Nigerii se opakuje situace z Písma, kdy Saul, nejhorlivější pronásledovatel křesťanů, se po setkání s Ježíšem stal nejhorlivějším šiřitelem evangelia. Mnoho členů Boko Haram se stalo věřícími, a začali šířit Boží zvěst. Mnoho jich také bylo svými bývalými společníky zavražděno.

Dalším, koho nám pan Jašek představil, byl Bašir. Chlapec, jehož oba rodiče byly členové Boko Haram. Od svých 7 let se aktivně účastnil vraždění křesťanů, podpalovaní, loupení. I přes svůj nízký věk dostal přezdívku „kapitán". Stejně jako Saulovi, i jemu se zjevil Ježíš a řekl, že ho miluje. Bašir se obrátil, nechal pokřtít a stal se velmi aktivním evangelistou. Jeho bývalí spolubojovníci ho zabili, když se je snažil přivést k Bohu.

Tři týdny před odletem do Súdánu navštívil v Nigerii 13letého chlapce Dandžuma, který žil v křesťanské vesnici Nungu uprostřed muslimského prostředí. I zde probíhalo pronásledování. Při jednom přepadení, kdy vesnici napadlo 6 tisíc příslušníků sekty Boko Haram, byl zasažen tyčí do hlavy. Muslimové si mysleli, že je mrtev. V této oblasti je islám úzce spojen s šamanstvím, a stejně jako v něm je pro islamisty důležité vzít si „trofej". Vyřízli proto chlapci pravé oko a uřízli genitálie. On však přežil. Ač je slepý, protože o jedno oko přišel a druhé nefunguje dík poranění hlavy, přesto studuje a hlásá Ježíše Krista. Při rozhovoru řekl: „ Odpustil jsem těm, kdo mi to udělali, protože oni nevědí, co činí."

Mat 6,15. - Jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.

Tyto prožitky formovaly postoj pana Jaška. Jeho cesta do Súdánu směřovala do města Kartun, kde měl dokumentovat život jednoho křesťanského studenta. Těsně před odletem domů ho na letišti zatkla tajná policie. 24 hodin ho vyslýchali, potom ho převezli do vězení. Po 4 měsících byl vynesen rozsudek a byl mu vyměřen trest smrti za údajnou špionáž. Po 8 měsících proběhl další soud trvající 6 měsíců, který mu trest zmírnil na doživotí. Kladem bylo, že neměl být zabit. Záporem pak, že doživotí znamenalo 20 let vězení. Po dalším měsíci byl pan Jašek na intervenci našich diplomatů, především pana Zaorálka a europoslance Svobody omilostněn prezidentem, který v té době v zemi vůbec nebyl. Cesta, která měla trvat 4 dny, se protáhla na 14 měsíců.

Pan Jašek prošel 5 věznicemi. V první z nich byl v cele rozměrů 2,5x4 metry umístěn s dalšími 6 vězni, příslušníky radikálního islámu. Ti ho podrobovali mučení, brali mu věci, jídlo, bili ho. Za 2 měsíce ztratil 25kg své váhy, měl řadu zranění a vnitřní krvácení. Protože mu nebylo umožněno kontaktovat naši

ambasádu, podstoupil 8denní hladovku. Poté byl přemístěn do nemocnice a minimálně ošetřen. Jeho hemoglobin byl na poloviční hodnotě, přestával mu fungovat mozek a další orgány. Jeden z jeho spoluvězňů měl přezdívku „Muž meče“. Nebylo to jen díky tomu, že byl osobním bodyguardem Usama bin Ládina. Byl také jedním z 21 radikálních muslimů, kteří na lybijském pobřeží podřezali 21 křesťanů, kteří se odmítli vzdát své víry v Boha.

Spoluvězni se několikrát denně modlili za soustavného zpěvu, zatím co jemu to nebylo umožněno. Ve chvílích, kdy se pan Jašek začal obávat o své psychické zdraví, mu nejvíce pomáhaly biblické verše ***Jan 14, 27. - Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!***

Spoluvězni mu bránili ve spánku během dne. Večer se snažili ho všemožně napadat. Přesto každý den od 9 hodin večer do rána 4 hodin tvrdě spal a nic se mu nestalo. Nechápal to. Později se dozvěděl, že právě v tomto čase se jeho bratři v Kladně v Církvi bratrské kromě modlitebního řetězce společně modlili za jeho návrat. Bylo to v 8 hodin, což je 9 hodin súdánského času. Modlitby mají obrovskou moc. Pan Jašek se rozhodl, že se po návratu bude každý den modlit za všechny pronásledované křesťany na světě. Jak to dělat nám radí apoštol Pavel ve svém listu ***Efezským 6.,18. - 18 V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne.***

Kazatel Richard Wurmbrand, jeden z prvních pronásledovaných křesťanů v Rumunsku, jehož knihy vydané nakladatelstvím Stefanos jsme si dnes mohli také zakoupit, byl po jednom zatčení mučen a bit do chodidel, takže si už nikdy na své nohy nemohl obout boty a do konce života, do svých 96 let, mohl chodit jen v papučích. Ten hovořil o tom, že církev je jen jedna, a všichni jsme jedno tělo. Pronásledovaní křesťané jsou chodidla, a my jsme jazyk, který má volat a modlit se za ně.

Pan Jašek neměl prvních 5 měsíců k dispozici Bibli. Tu měl nahranou v mobilu, ale ten mu po zatčení vzali. Když mu díky Štěpánu Slámovi z konzulátu byla Bible dopravena, četl ji každý den ve slabém světle cely opřen o mříže. Celou ji přečetl za 3 týdny. Boží slovo ho zcela pohltilo a naplňovalo.

Po převozu do obří trestanecké kolonie al-Huda, nejhorší věznice umístěné v saharské poušti, žil v cele s celkem 100 trestanci. Cholera, lepra, malárie, špína, hmyz, hluk, to byla denní realita. Zatím co v komplexu bylo nespočet mešit, pro křesťany byla vymezena jedna cela, které se říkalo kaple. Zde se

scházelo 20 křesťanů. Když se to pan Jašek a spolu se 3 přáteli dozvěděl, začali tam docházet a on kázal. Po 6 měsících, kdy se scházeli 5x týdně, se počet křesťanů zvětšil na více než 200. Také mnozí z cely smrti přijali Krista. Pro pana Jaška bylo 6 měsíců, které zde prožil, těmi nejhezčími v jeho životě. Ač byl ve vězení, ač byl mučen, přesto ho Boží pokoj a radost z šíření evangelia naplnily více.

16.července 2016 byl pan Jašek velmi smutný, Jeho dcera měla promoci na lékařské fakultě. Jak rád by byl přítomen, jak by byl pyšným otcem na tomto obřadu. Když cítil největší smutek, ukázal mu Bůh v mysli obrázky jeho 3 přátel, kteří byli uvězněni v roce 2004 a ještě stále uvězněni jsou. Odmítají přijmout islám, což by jim zajistilo okamžité propuštění. Pro Boží jméno raději trpí ve vězení. Trpí oni, i jejich rodiny. V tu chvíli si uvědomil, jak malicherný je jeho smutek. On je vězněn jen několik měsíců, zatím co jeho přátelé jsou vězněni tak dlouho, že neviděli své děti vyrůstat, a nikdy neviděli své vnuky.

Na konci besedy **jsme byli vyzváni k modlitbám za všechny pronásledované křesťany, ač je neuznáme osobně.** Vybrat jsme si mohli také z mnoha nesmírně zajímavých knih nakladatelství Stefanos, které vzniklo v návaznosti na český Hlas mučedníků.

Prožili jsme krásný večer, při kterém jsme si uvědomili, jak mnoho nezaslouženého požehnání se nám dostává. Jak moc si musíme vážit náboženské svobody a klidu, který je v naší malé zemi. Díky Pane za Tvou ochranu a milost.

Iva Chárová

Jubilejní 20. ročník Modlitby za domov má téma Bůh s námi

Vážené sestry, vážení bratři v církvích sdružených v Ekumenické radě církví,

zveme Vás k zapojení se ve vašich městech a obcích do 20. ročníku Modlitby za domov (www.modlitbazadomov.cz), která se koná u příležitosti státního svátku Dne vzniku samostatného československého státu 28. října.

Téma letošní Modlitby za domov zní **Bůh s námi** a vychází z listu Římanů 8,31.

I tento rok připravuje Ekumenická rada církví slavnostní bohoslužbu v přímém televizním přenosu a celostátní výtvarnou soutěž v rámci Modlitby za domov (Termín odeslání prací je 15. října 2026).

Chtěli bychom Vás povzbudit, abyste se svými vlastními aktivitami ve vašem městě nebo obci přidali k doprovodnému letošní Modlitbě za domov i Vy.

Cílem těchto aktivit je připomenout, že:

- máme naději v Ježíši Kristu
- stát je se svými silnými i slabými stránkami nedílnou součástí světa, který stvořil Bůh
- křesťané mají své pozemské úkoly v rámci společnosti

Forma, kterou byste se chtěli k Modlitbě za domov připojit, závisí na Vás. Může se jednat o modlitební shromáždění nebo bohoslužbu za účasti politiků,

diskuzi, přednášku, happening, koncert, divadlo, výstavu, výlet na nějaké místo, které stát připomene, nebo třeba výtvarnou nebo tvořivou činnost pro děti a jejich rodiče.

Spolupráce mezi církvemi a obcemi a městem: Uvítáme co nejširší spolupráci mezi církvemi a obcí a městem v rámci vašeho města nebo obce. Mohou se zapojit i jednotlivá církevní společenství.

Termín, ve kterém se bude konat Modlitba za domov a do kterého můžete Vaše akce plánovat, je od **14. do 28. října 2026.**

Další informace k Modlitbě za domov naleznete na webové stránce www.modlitbazadomov.cz.

casd.cz

Misijní příběh

Jakeova modlitební cesta

Jméno autora a zakladatele sborů bylo změněno a region, ve kterém působí, nebyl uveden, aby byla ochráněna jeho služba.

Jake, zakladatel sborů, věděl, že v jeho každodenním životě je jedna věc, kterou si nyní, když s manželkou žili v zemi, kde je křesťanů poskrovnu, nemůže dovolit vynechat: modlitba. Rozhodl se každý měsíc zapisovat všechny své modlitební prosby a sledovat, jak je Bůh vyslyší.

Jake a skupina členů jeho nově založeného sboru měli na starosti, aby každý z nich vedl jednoho nebo dva nové návštěvníky ve víře. Skupina se scházela každý den v týdnu, aby se modlila za tyto nové věřící, a jeden den si vyhradila pro půst.

Během jednoho setkání domácího sboru představil jeden člen Jakeovi Omara, kuchaře, který před mnoha lety poznal Ježíše. Pod vedením Ducha svatého navázal Jake s Omarem rozhovor a brzy si oba muži slíbili, že se setkají.

O několik dní později Omar navštívil Jakea a podělil se s ním o své svědectví o tom, jak skrze Bibli poznal Ježíše. Posledních 15 let žil svou víru opatrně a vyhýbal se přílišnému kontaktu s ostatními věřícími, aby neriskoval svůj život. Jeho rodina a přátelé o jeho víře nevěděli. Jake pozorně naslouchal, když Omar vyjádřil své přání nechat se pokřtít.

Od té chvíle se Jake a Omar scházeli téměř denně, aby studovali Bibli.

Ve stejném měsíci se Jake seznámil s Wassimem, mladým mužem, který již několik let žil jako uprchlík v jedné ze západních zemí. Poté, co opustil svou vlast zklamaný, zápasil s otázkami, které ho stále více vzdalovaly od jeho dřívějších přesvědčení. Wassim začal sám objevovat křesťanství a nalezl v něm pocit pokoje, jaký dosud nepoznal. Po návratu do své země hledal na internetu další místní věřící a byl uveden do Jakeovy domácí církve.

K Jakeově radosti se dozvěděl, že i Wassim touží po křtu. Jake se s Wassimem scházel každý týden a hlouběji se zabývali tématy, jako je víra, Ježíš Kristus a věčnost.

Když Jake dokončil první měsíc své modlitební cesty, zaplavil ho hluboký obdiv nad Božími odpověďmi. Prosil Pána, aby mu pomohl vést biblické studium, a nyní měl dva nadšené studenty.

Jake se připravuje vstoupit do druhého měsíce své modlitební cesty a jeho srdce je plné úžasu a očekávání. Ví, že jeho cesta teprve začala, a cítí, jak ho Boží síla vede vpřed.

Křesťanský domov

Konec manželství v Čechách?

Nedávna jsem v rádiu slyšela, že se 62 % manželských párů v České republice rozvádí! Ve srovnání s ostatními evropskými zeměmi patří ČR mezi země s nadprůměrnou rozvodovostí. Že by byl počátek 21. století koncem této posvěcené instituce? Možná nás napadne: „No, vždyť jsme ateistická země …". Jenže mezi křesťany se údajně rozvádí 37 % párů. Uvědomuji si, že čísla bývají zkreslená mnohými faktory, ale upřímně – vyděsilo mě to. Rozdíl je, že v „křesťansky smýšlejících" rodinách se rodí více dětí, což je sice údaj pozitivní, ale v souvislosti s rozvodem, kdy děti zůstanou bez jednoho rodiče (křesťana), vnímám následky katastrofálně.

Čím to je? Lidé milující Boha, pravidelně navštěvující bohoslužby, čtoucí Bibli, modlící se z celého srdce, toužící po Bohu … těžce zvládají, či dokonce neobstojí v požehnaném svazku, do kterého vstoupili dobrovolně a nadšeně, kde slíbili druhému člověku, že jej budou milovat v dobrém i zlém, v nemoci i ve zdraví, budou jej ctít a nikdy jej neopustí, dokud je smrt nerozdělí. A k tomu ať jim dopomáhá Bůh.

Když vidím zpětně své mnohé věřící přátele, kteří jsou dnes rozvedeni, nebo žijí odděleně, či mají svá manželství už dlouhá léta v těžké krizi, musím zhodnotit, že jsou to páry, které měly a mnohdy stále mají vlivné postavení, a to i v církvi. Jsou mezi nimi pastoři, starší sborů, vedoucí zpěvu i ředitelé, učitelé, psychologové. Úspěšní, chytří, schopní, pracovití a charismatičtí lidé. Osobnosti, které mají velkou známost Božího slova.

Opět mě napadá otázka: Jak se to mohlo stát? Osobně jsem měla možnost s několika z nich mluvit a opravdu se mě hluboce dotýkalo jejich vnitřní zranění a bolest, kterou prožívali.

Ale zaskočilo mě velké množství reakcí typu:

„Vím, nezvládl jsem to, ale s ní se opravdu nedalo žít, snažil jsem se".

„Já se tolik snažila, ale nerozuměli jsme si. Cítím se zklamaná, vyčerpaná a podvedená."

Za těmito větami obvykle všichni dodávali:

„Stále miluji Ježíše, chci začít znovu."

„Je mi to všechno líto a vím, že On mě chápe, rozumí mi, a určitě mi odpustí, protože nejsem přece žádný pokrytec. Nedovedu a ani se nechci v církvi tvářit, že je vše v pořádku, protože tohle jsem dělal(a) dost dlouhou dobu předtím."

„Stále chci žít s Kristem, ale nemohu vystát svého manžela(ku)."

„Vím, že mi Bůh rozumí, a časem mi dá nového partnera, s kterým budu šťastná!"

Svírá se mi žaludek úzkostí a téměř nemohu dýchat, když slyším své milé bratry a sestry říkat tyto bludy. Ďábel je opravdu schopný a skutečně nás nikdy nenechá na pokoji (on chodí jako lev řvoucí a hledá, koho by lapil).

Muži i ženy touží žít tak, aby se to líbilo našemu Otci, ale s přibývajícími roky společně strávenými v manželském svazku prožívají častěji a intenzívněji prázdnotu. Proč? Vždyť máme tolik informací, které jsou stále modernější a komplexnější, opírající se o nejnovější vědecké poznatky. Už obecně známe základy psychologie a jsme ochotni mluvit o depresivních stavech, o citové nestabilitě, hormonálních výkyvech atd. Naše znalosti jsou z historického hlediska opravdu mimořádné.

Zdá se mi ale, že nějak moc mluvíme o citové nezralosti místo o nezodpovědnosti, o individuálním vnímání místo o sebestřednosti, o emocionálním vypětí místo o neochotě změnit své cíle (a třeba si začít hrát s vlastními dětmi), o workoholismu jako o fenoménu dnešní uspěchané doby místo o disciplíně při plánování času a o nechuti investovat do vlastní rodiny, protože mezi námi – tam kariéru neudělám, a tudíž mi to nepřinese ani peníze, které „moje rodina potřebuje", ale především nezískám tolik očekávané a pro „moje sebevědomí" potřebné uznání. Místo slova HŘÍCH častěji volíme „pochopitelné selhání".

Manželství je vztah dvou lidí a Písmo jej nazývá velikým tajemstvím. Je to naše přirozená touha po intimitě – být někomu blízký. Vztah je ale především služba, kde by motivací měla být skutečná, bezpodmínečná láska. A ta je výrazem nejhlubšího ocenění druhého člověka, kdy si intenzivně uvědomuji jeho touhy. Nás však ovládá sobectví a strach. Službu vnímáme jako příkaz „dělej co je správné" a příliš nám to nefunguje, žít z vlastní síly nevydržíme. Potřebujeme prožít vnitřní změnu – dovolit Pánu Bohu, aby se k nám mohl přiblížit. Před ním nemusíme skrývat své vady charakteru, On nás miluje celé a jeho přítomnost nás proměňuje.

Dobrým partnerem budeme pouze s pokorným srdcem člověka odhodlaného odpouštět, jehož prioritou je sloužit své rodině, člověka usilovně hledajícího naplnění svého vnitřního bezpečí u našeho všemohoucího Boha. Rodina nemůže uspokojit naše nejniternější potřeby, jen nám usnadní hledat je u Hospodina.

Prosím, přehodnoťme své cíle, ztišme se před Pánem a neusilujme svá partnerství nábožensky vydržet a přežít, ale UŽIJME si je!

Dejme tomuto světu a novému století naději, víru a lásku k této posvěcené instituci nazvané manželství.

Brigita Vimrová

Přepsala pro vás Anna Petrovičová, vedoucí KD

Požehnaný čas letních dovolených

Davídek s rodiči mě vzali do Chorvatska na odpočinek a relaxaci v moři. Krásná země i moře, skalnaté pobřeží, mnoho rybářů a turistů. Bůh stvořil nádherný svět. Vody, pevniny a rozmanité přírodní krásy, prostě nádhera. Všichni si to užíváme a já se nestačím dost vynadívat na tu krásu.

Lidé postavili své domy na skále, daří se tady hroznům, které najdeme u každého domu. Pronajímají domky k užívání turistům a ještě, že tak. Taky bydlíme v dvoupatrovém domě, můžeme si uvařit a je to super. Davídek se potápí a užívá si skoky do vody.

Tak závěrem velký dík pánu Bohu a rodičům Davídka, samozřejmě i Davídkovi za dovolenou.

Svaťka Balážová

Spory v církvi

Sobotní škola je pro mě nekonečným zdrojem inspirací k zamyšlením, jako je toto. Když jsem si otevřel jeden z úkolů k prostudování, napadlo mě věnovat pozornost tématu jednoty a sporů v církvi.

Wikipedie uvádí, že ***společnost*** *je skupina jednotlivců, která je charakterizována společnými zájmy. Může mít svou vlastní kulturu a instituce. Členové společnosti mohou pocházet z různých etnických skupin, mít různý věk, pohlaví, státní příslušnost nebo náboženské vyznání. Společnost může být např. národ, občané státu, širší kulturní skupina. Společnost je rovněž označení pro zájmová seskupení typu řádů například církevních, profesních skupin, odborných organizací, ale i jiných sdružení či spolků. Společností lze tak rozumět specifický sociální útvar, zpravidla účelově uspořádaný s vlastním, od jiných sociálních útvarů více nebo méně odlišným hodnotovým a normativním systémem, jímž realizuje své cíle. Jde tedy o sociální systém v nejobecnějším a nejširším slova smyslu.*

V příspěvku bych se rád zamyslel nad specifickým společenstvím, kterým je sbor. Například ten náš, nebo kterýkoliv jiný. Apoštol Pavel v 1.K. 1,10. vyzývá věřící, *„aby byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, aby dosáhli* ***jednoty*** *smýšlení i přesvědčení“.* Ústředním tématem této části je jednota. Wikipedie definuje **jednotu** (vlastnost) jako spojení více různých entit do jednoho harmonického celku. Synonymy jsou sjednocení, celistvost, ucelenost, jednotnost, soulad, řád. Opakem jednoty jsou rozdělení, rozdrobenost, nejednota, nesoulad, anarchie a **spory**.

Slovy krále Šalamouna bych mohl říct, je čas spojovat a je čas rozdělovat. Přesto v obou činnostech je obrovský rozdíl. Všichni, kteří se pokusili v životě něco spojit ví, kolik si tvoření vyžádalo času a námahy. A vím, že existuje srovnatelné množství lidí, kteří mají přímou nebo nepřímou zkušenost s opačným procesem, a to s rozdělením, či bouráním, které se naopak děje velmi rychle a snadno. Na první pohled se podniknuté kroky nemusí jevit jako nebezpečné, ale následky obvykle na sebe nenechají dlouho čekat.

Z hlediska poctivého rozboru bych se měl podrobně zamyslet nad podmínkami, které hrají nejdůležitější roli při vytváření společnosti, nebo jen pouhé skupinky přátel. Na tomto místě vám ponechám dostatek prostoru

abyste si našli a vyjmenovali vlastní smysluplné důvody, které mají vliv na vytvoření a udržení společnosti. Stejně tak každý může mít nebo i má důvody, které setrvání ve společenství ukážou jako neopodstatněné. Nejdříve se objeví rozdílnost názorů, které přerostou do sporů, a nakonec vedou k rozdělení.

Co dělat, abychom se vyhnuli poslednímu stadiu, z kterého většinou není návratu? Milý čtenáři, kdybys na tomto místě dostal příležitost pokračovat, určitě bys napsal svoji radu, kterou považuješ za nejdůležitější. To samé se týká i mě, pokud budu pokračovat.

Atomů a molekul, které tvoří zdravé a jednotné tělo je obrovské množství. Ruka není důležitější než oko, a ucho není důležitější než noha. Učitel je stejně důležitý jako kazatel, správce, misionář, evangelista, diakon nebo člen, který nabízí duchovní literaturu. Pokora, respekt, empatie, ohleduplnost, úcta k potřebám jiných, ale také poctivý přístup k biblickým pravdám jsou stejně důležité. Absence čehokoli narušuje jednotu. Jediný způsob, jak upevnit existující jednotu je otevřená diskuse o základech jednoty sborového společenství.

Napsal jsem „jediný způsob“ ale platí to pouze pro jednostranný pohled na problematiku jednoty. Existují dva velmi podobné výrazové prostředky, které často významově zaměňujeme, a to „**být jedno“** a **„být zajedno“.** Z Bible znám pouze dvě situace, které mluví o první možnosti. Bůh již v ráji řekl o manželích, že ti dva budou jedno tělo. Tím druhým místem je Jan 10,30. Já a Otec jsme jedno. V tomto smyslu každý z nás může **být jedno** pouze se svým manželem/manželkou. Být jedno s Kristem a s Bohem je zase náš duchovní cíl. Neznám biblický text, který by přímo mluvil o tom, abychom byli jedno např. se svým bratrem se sboru. Přesto existuje třetí situace. Členové církve mají tvořit „jedno tělo“. Nechci v závěru sklouznout do filozofické roviny, a tak pouze řeknu, jak chápu jednotu v církvi. Každý člen, který je jedno s Kristem, je skrze toto spojení jedno se svým bratrem. Moje levá a jeho pravá ruka sdílí (obrazně) jeden krevní oběh a jednu nervovou soustavu. Kdyby je (čistě teoreticky) chirurgové sešili k sobě a napojili na nějaký umělý krevní oběh, tak by to podle mě neodpovídalo biblickému pojetí výrazu „být jedno“.

Vraťme se ale z nebeských výšin zpátky na zem. Sbor je neoddiskutovatelně společenstvím lidí, z nichž se každý navenek jeví jako jednotlivec. Ruka, která pohladila, zasadila rostlinu, utrhla ovoce nebo

uštědřila ránu. Navenek nikoho nenapadne přemýšlet o tom, že je spojená s mozkem, který ji ve skutečnosti řídí. A jak to je s naším společenstvím? Dělá si každý z nás, co chce, a občas dokonce jedna ruka pomáhá té druhé dělat jak dobrou, tak špatnou věc? Nebo jsme **jedno** a oba spolupracujeme na společném úkolu, protože jsme řízeni jednou hlavou duchovního těla k Boží slávě?

Ján Petrovič

Distillations

Napsal Nathan Davis Pitchford, přeložil Ján Petrovič

15

Every emotion is a seed;
every action begins a ripple.
Fear spreads and hate spreads;
but love also spreads.
When the ripples of fear and hate
meet the ripples of love,
the fear and hate will be subsumed;
the love will keep on spreading.
Love suffers every loss and grows more powerful.
Love will always win.

Každá emoce je semínko;
každý čin vyvolává vlnu.
Strach se šíří; nenávist se šíří;
ale láska se také šíří.
Když se vlny strachu a nenávisti
setkají s vlnami lásky,
strach a nenávist budou pohlceny;

láska se bude šířit dál.
Láska snáší každou ztrátu a sílí.

Láska vždy zvítězí.

Aktivity Adry

Lidka: Letos jsme měli možnost druhým rokem reprezentovat činnost humanitární organizace ADRA ve stánku **na křesťanském festivalu UNITED**. Byla to příjemná příležitost povídat o dobrovolnictví, nabídnout lidem koláčky, perníčky od Markétky Hajdové. Měla jsem možnost navázat taky na přátelství vzniklá z loňského roku a sdílet se i v duchovní oblasti. Tento festival navštěvují lidé z různých koutů ČR, ale i Slovenska a také i jiných přilehlých zemí.

Ve stánku jsme pomáhali lidem přiblížit, jaké to je zestárnout pomocí Gerontoobleku, který komplikoval pohyb. Dále různé speciální brýle, které napodobovaly oční vady a rukavice co uměle vytvořily třes rukou.

Lidem se to moc líbilo a většina se shodla na tom, že nechtějí zestárnout. Mnozí si uvědomili, že o sebe třeba dbát. A někteří se i vraceli, aby to vyzkoušeli znovu a znovu.

Letos poprvé jsme vystoupili **na Liptálských slavnostech** se stánkem za naše Dobrovolnické centrum ADRA a představením dobrovolnictví v Liptále.

Asi ve třetině prázdnin jsme připravili dětem zábavné odpoledne, kdy jsme hráli různé hry, sdíleli se a opékali špekáčky. Tuto akci jsme chtěli zopakovat i na závěr prázdnin, protože někteří nemají možnost s dětmi vyrazit na

dovolenou či jim poskytnout možnost táboru nebo dokonce někdy vyrazit někam na větší výlet, tak jak to běžně děláme my.

Na tuto aktivitu na konci prázdnin nám přišlo kolem 20ti dětí s maminkami či tatínky. Děti si navzájem krásně pohrály a seznámily se. Skákali jsme v pytli, hráli na laserové hřiště, zdobili trika atd.

Tento program jsme završili nádherným sdílením životní zkušenosti s Pánem Bohem se setřičkou Aničkou ze Zlína, chválami a modlitbou. Akce se účastnilo kolem 50ti lidí celkově a měli jsme možnost díky milým vztahům ji uskutečnit **na hřišti Majáku na Ohradě**.

Jinak během prázdnin se událo mnoho krásných aktivit od akcí pro seniory v Domově pro seniory v Liptále a na Jasence, také v Karolince přes akce pro děti v azylovém domě ve Valmezu a navázání milých přátelství.

Lidka Obadalová

Dobrovolnické centrum ADRA v Rožnově

Rožnovské dny sociálních služeb proběhly ve dnech 7. – 11.září a naše Dobrovolnické centrum ADRA u toho nechybělo.
V pondělí 7.září na náměstí v Rožnově kolemjdoucí lákal párty stan, kde Lidka Obadalová spolu s dobrovolnicemi propagovaly práci ADRY a nabízely možnost zapojit se do dárcovství nebo dobrovolnické práce. Návštěvníci mohli nejen přispět do kasičky, ale také si odnést drobný dárek nebo si dát dobrou kávu s domácími koláči.
Ve středu 9.září náměstí patřilo Jarmarku neziskových organizací v sociální oblasti. Dobrovolnické centrum ADRA mělo i zde svůj stánek, kde Lidka spolu s Naďou Šímovou představily dobrovolnické aktivity v Rožnově pod Radhoštěm.

Květa Tyšerová

Meziříčští křesťané na výletě po Hané

Jeden pes a čtrnáct duší, náležejících do společenství meziříčských adventistů, se v polovině září vydává prostřednictvím čtyř automobilů na tradiční motorizovaný výlet. Jedná se o výlet „zahraniční“, který organizují nadprůměrně akční manželé Petrovičovi. Sotva se ocitneme za Hranicemi, odbočíme na pohodlnou dálnici, která nás během chvíle posune do oblasti hanácké metropole. Za Olomoucí se dáme mírně doleva a zamíříme k Drahanské vrchovině. Zabrzdíme až na jejím úpatí, před zámkem v Náměšti na Hané. V tomto pohledném městyse přebývá něco kolem 2 200 stálých obyvatel. Proslavil se mimo jiné tím, že zde v roce 1973 rudí bratři tři týdny před plánovaným začátkem zrušili folkový festival, na nějž už bylo prodáno asi 20 tisíc vstupenek. Návštěvníci, kteří přesto na místo dorazili, pak byli komunistickou policií nemilosrdně rozháněni. Na základě této události Jaroslav Hutka složil písničku *Krásný je vzduch*, která pak zdomácněla pod názvem *Náměšť*.

Máme více než půlhodinu volného času, a tak si dopřáváme letmou prohlídku zámeckého exteriéru. Přilehlý park prochází rozsáhlou revitalizací, zatímco střechy některých budov ji už mají za sebou. Postarala se o to respektovaná vsetínská firma HB Delta, jejíž vlastníci jsou rovněž praktikující křesťané.

Přestože současní majitelé nelení a v rámci možností areál zvelebují, k dokonalosti venkovního vzhledu je ještě daleko. Lituji například natěrače, kteří se musí dříve či později pustit do nátěru oken. Posunout tak členité rámy, nacházející se v tak žalostném stavu na patřičnou úroveň, se jeví jako úkol takřka nadlidský. Celkový dojem však naštěstí vyvažují bohaté trsy barevných květů, které rozlehlé atrium příjemně vyzdobují.

Velice sympaticky rovněž působí jeden ze vstupů do budovy. Kromě pokladny a samoobslužného lisu na zhotovení drobných suvenýrů skrývá i výstavní místnost s nepřeberným množstvím nápaditých maňásků. V jednom z exponátů přítomná Erika poznává svého stejně pojmenovaného syna, jemuž prý pro podobnost s jedním filmovým hrdinou v dětství kamarádi přezdívali Harry Potter.

O desáté dopolední začíná komentovaná prohlídka. Intelektuálně vyhlížející průvodkyně studentského věku oplývá nejen tanečními pohyby, ale především hlubokými znalostmi. Informace sype jako z rukávu. Už ve vstupní místnosti si všímám specifické výzdoby zdejších stěn a stropů. Pokud bych tu nechtěl dělat natěrače venkovních oken, pak malíře zdejších pokojů už vůbec ne. Tolik linek, ornamentů a složitého stínování se jen tak lehce nevidí.

Pro majitele domácích mazlíčků platí dobrá zpráva! Klidně si sem vezměte psíka, kočku, případně i kozu. Za jediné podmínky. Že je při pouti po dvaceti místnostech, což zabere nějakých sedmdesát minut času, budete svírat v náručí.

Vstupujeme do společenského sálu, kde se odehrávají svatby a jiné podobné události. Nevíme, kam se dívat dřív. Stejně jako ve vedlejším Červeném salónu, či místnosti s typicky empírovým nábytkem. Složité intarzie, bohatě zdobené rámy, lustry, porcelán a desítky dalších drobností ukazují na neuvěřitelnou schopnost dávných umělců. Zíráme s otevřenou pusou a padá nám při tom brada.

Samostatnou kapitolou jsou také zdejší ložnice. Především manželská postel posledních majitelů, kterou by do paneláku nikdo nevtěsnal ani náhodou. Panstvo bylo také neobyčejně praktické. Vkusně pomalované porcelánové nádoby k neodkladnému odkládání tělesných odpadních látek byly například součástí přilehlých nočních stolků.

K reprezentativním záležitostem zdejšího zámku rovněž náleží zdejší nádherná knihovna. Údajně čítá asi tři tisíce svazků. Velký obdiv si také zasluhují skleněné lustry z Kamenického Šenova, stejně jako jejich barevně vyvedený protějšek z

míšeňského porcelánu. Dlouho také postáváme u zcela unikátního zrcadla, v hudební síni s klavírem či v miniaturní privátní kapli. Není divu, že se interiéry tohoto panského sídla objevily ve filmech o Amadeu Mozartovi či císařovně Marii Terezii.

Expozice upozorňuje i na časy nepříliš vzdálené. Tedy na doby, kdy už aristokracie trousila do splachovacích toalet či užívala neocenitelné zařízení známé pod názvem „karma“. Nevězí za ním nic tajuplného, pouze jméno tehdejšího výrobce, Karla Macháčka.

Poměrně hodně artefaktů ukazuje na přítomnost šlechtických dětí. Kočárky, miniaturní pokojíčky, panenky a různé jiné hračky prozrazují, že i malí reprezentanti modré krve prožívali normální dětství se všemi doprovodnými sklony a lumpárnami.

Předposledním zastavením je parkoviště kočárů. Ten zlatý sloužil arcibiskupovi, váží několik tun a býval tažen šesticí vraných koní. Chudý Kristus, který chodil pěšky, by se při setkání s touto kolonou asi nestačil divit. Větší porozumění by měl nepochybně pro vedlejší přibližovadlo. Panstvo v něm podnikalo cesty do Prahy, do Vídně, dokonce i do velice vzdáleného Říma.

Prohlídka zámeckého areálu končí ve velké kapli Nejsvětější Trojice. Budova ve tvaru řeckého kříže vyniká výbornou akustikou a její interiér nabízí nevtíravou empírovou výzdobu. Konají se tu nejen bohoslužby, ale i koncerty a jiné kulturně společenské akce.

Od nadílky krmě duševní, případně duchovní, plynule přecházíme ke stravě tělesné. Cukrovkáře Petra už přepadá absťák a bez okamžitého přísunu sladidla ve formě zmrzliny, zákusků či něčeho podobného by zaručeně nepřežil. Zámecká restaurace naštěstí stojí hned naproti.

Masově se vrháme pod přístřeší bílého stanu a hltavě předčítáme nabídku jídelního lístku. Za chvíli už na stolech přistávají korbely se zaručeně neškodným pitím a velké talíře s pestrou nadílkou nejrůznějších poživatin. Jestli by je rabín označil za vyloženě košer, však zůstává otázkou. Každopádně platí, že si za většinu případů zasluhují nejméně jednu rozzářenou michelinskou hvězdu.

Jakkoli zákazy a příkazy na většinu účastníků zájezdu příliš neplatí, přesto se do jednoho z nich střemhlav vrháme. Hanácká dědina Příkazy totiž mezi svými typickými řadovkami ukrývá unikát. Hanácký skanzen představuje někdejší Kameníčkův grunt, kde rodina od druhé poloviny devatenáctého století žila a pracovala. Svérázné muzeum má současníkům připomenout doby dávno minulé a tím je přimět k tomu, aby si současnosti neskonale více vážili. Opustíme tedy rušnou ulici a zvědavě vstupujeme do otevřených vrat podlouhlého stavení z poctivě vypálených červenohnědých cihel.

Průvodkyní je milé, hezké a poněkud tiché děvčátko, které má o životě svých dávných předků až překvapivě velký přehled. Prohlídka začíná na někdejším dvoře. Dříve tu bývalo rušno, dnes tu už vládne přímo božský klid. Nebučí tu krávy a dokonce zde není k vidění ani jeden tažný kůň. Akorát spokojený králík uvězněný v drátěné kleci. A ještě pár volně pobíhajících slepic a oveček. Zaparkovaný trakař, odstavený kamenný brousek a další věci denní potřeby se už nadobro převtělily v nehybné muzejní exponáty.

Podobně je tomu i v hanáckém interiéru. Z kachlových kamen se nekouří a z velké pece už nestoupá lákavá vůně čerstvě upečeného chleba. A na klasické „hanácké bochte“ můžeme rovněž rovnou zapomenout. Prostorná světnička, vojenský pokojík a další místnosti či kamrlíky však stále ještě stojí na svých místech. Na zemi odpočívají malované truhly a stěny zdobí namalované výjevy z nelehké práce někdejších usedlíků.

Podkroví ukrývá ukázku některých hanáckých krojů. Bohaté zdobení ukazuje na daleko vyšší životní úroveň, než na jakou dosáhli obyvatelé neúrodných horských oblastí. Ani zámožná Haná však nezahrnuje jednolitý svět, ale dělí se na několik územních celků. Drobné odlišnosti mimo jiné odkrývají právě vzpomenuté lidové oděvy.

Vycházíme opět na čerstvý vzduch. Zvídavější jedinci zamíří do zadní části areálu, kde se nachází několik typů hanáckých stodol. Většina je postavena z nepálených cihel, tak zvaných vepřovic. Světlou výjimkou je poslední unikát, přemístěný zde teprve před nedávnem ze Skaličky u Hranic. Jeho dřevěná konstrukce ukazuje, že stávala v těsné blízkosti našeho Valašska. Zatímco za starých časů bývaly stodoly plné sena či slámy, dneska tu nenajdeme ani jediné stéblo. V krytých prostorách přežívají nejrůznější zemědělské stroje. Vedle mlátiček, fukarů, pluhů a bran zde najdeme i dvě přímo obludné lokomobily. Tedy parní stroje, které uváděly do pohybu celou řadu tehdy užívaných polnohospodářských zařízení.

Tak, jako na každém správném výletě, i tentokrát v jeho samotném závěru začíná pršet. V zakrytém přístřeší hlavního vchodu se srocujeme ke společnému rozloučení. Podobně jako dnešní začátek, i rozchod je završen modlitbou. Meziříčští křesťané, kteří si dopřáli nedělní shromáždění na Hané, mají za co děkovat. Petrovičovým za zorganizování zájezdu a Pánu Bohu za ochranu a neviditelnou přítomnost.

František Tomanec

Bohoslužba Díkuvzdání

„**Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás**.“ vyzývá nás apoštol Pavel v listu Tesalonickým. Bereme si jeho slova k srdci a každý rok na podzim vyrážíme do Památníku bratří Strnadlů a Jana Knebla v Trojanovicích, kde prožíváme bohoslužbu Díkuvzdání. V nádherné valašské přírodě s Pustevnami na dohled, v milé dřevěničce s kachlovými kamny si připomínáme, jakých požehnání se nám z Boží ruky dostalo, a děkujeme za ně. V letošním roce se tato bohoslužba díků udála právě dnes. Organizace se ujali manželé Petrovičovi.

Už před 10.hodinou se začala auta řadit poslušně okolo plotu ozdobeného bezpočtem hrnků a hrnečků. Sluníčko nám letos přálo. Jeho paprsky ozařovaly dřevěnou chaloupku, která stojí na místě té původní z roku 1757. Přestavěna byla v 90.letech minulého století, a je místem narození mnoha významných valašských umělců. Narodil se zde v roce 1866 sochař Jan Knebl i jeho synovci: v roce 1906 spisovatel Bohumír Četyna, 1910 malíř Antonín Strnadel, v roce 1912 spisovatel Josef Strnadel a v r. 1919 Václav Strnadel. Poblíž památníku vystavěna roubená zvonička, ke které také rádi chodíme.

I když jsme opustili naši modlitebnu, sobotní školu jsme si neodpustili. Dnešní lekcí s názvem „Jak čelit falešným učitelům“ nás provedla sestra Květa Tyšerová. Společně jsme prošli myšlenky 2Korintským 10–13.kapitoly.

Struktura dnešní bohoslužby byla přece jen trošku jiná. Ne každou sobotu je součástí biblická soutěž. Jenda Petrovič nám připravil záludné otázky, a protože tématem letošního díkuvzdání byla VODA, týkaly se právě jí. Nutno říct, že byly opravdu těžké. Šest nejlepších písmáků se mohlo těšit na odpolední pokračování tohoto klání, kdy už šlo o ceny.

Jestli něco náš sboreček umí, tak je to udělat si velmi příjemné posezení u prostřeného stolu. Naše sestry opět předvedly, jak skvělé jsou kuchařky a nabídly nám houbovou a gulášovou polévku, těstovinový salát, pečená kuřátka i skvělé karbanátky. No a korunou byly výborné koláče a buchty různých tvarů i náplní, a samozřejmě ovoce. Čas zbyl i na společnou fotografii a popovídání si u kafíčka.

Odpolední část bohoslužby patřila pokračování soutěže. Nebudeme vás napínat, nejúspěšnějším soutěžícím byl Franta Tomanec, a nás to vůbec nepřekvapilo.

Po zklidnění u písně jsme si mohli poslechnout zamyšlení sestry Ivy Chárové právě na téma Díkuvzdání. Použila k němu text Luk 17, 11.-19. o deseti malomocných.

Příští minuty jsme využili na sdílení se, co nás tento rok potkalo, za co jsme vděční, čím nám náš Pán požehnal. Ať se jednalo o chvíle dobré či špatné, ve všem spatřujeme Boží milost a děkujeme za to. Chvíle díků jsme uzavřeli vroucí modlitbou z úst našeho staršího sboru Pavla Pimka.

Tradicí našich setkání v Trojanovicích je také bohatá tombola. Každý z přítomných přinesl dárečky, a jinými byl následně obdarován. Losování se ujaly naše mládežnice Adélka a Jindřiška. Užili jsme si spoustu legrace. Do tomboly jsou přidány i výpěstky, které vždy přineseme na výzdobu. Rozebrány byly také bylinky, které nám donesl Pavel Pimek.

Letošní setkání bylo opět velmi požehnané. Uvědomili jsme si opět Boží milost a požehnání, kterých se nám nezaslouženě dostává. Díky Ti, Pane, za to, i za dnešní bohoslužbu.

Iva Chárová

Alena Lukášová

26.8.2026

Milovaná maminka, babička, prababička, teta a vášnivá knihovnice nás opustila ve věku 82 let. Milující rodina

Když jsem toto smuteční oznámení dal přečíst Jindrovi Olešovi, prohlásil: „Tato žena může za to, že jsem začal chodit do tohoto sboru.“ Jméno Aleny Lukášové je současným čtenářům zpravodaje víceméně neznámé. Nebylo tak tomu ale vždycky. Někdy na přelomu tisíciletí, kdy zastávala post ředitelky meziříčské Městské knihovny, byla hned několikrát ve zdejší modlitebně. Nikoliv na klasické bohoslužbě, ale pokaždé v souvislosti s nějakou bohulibou adráckou aktivitou. Neví se proč, ale naší humanitárce vyloženě nadržovala. Nejen, že hned po jejím vzniku iniciovala bezpočet besed v podkroví tehdejší čítárny, ale v roce 1999 s Janou Saidurovou – Petrovičovou a dalšími nadšenci spoluorganizovala první dobročinnou sbírku na Ukrajinu, populární akci známou jako Úsměv pro ukrajinské děti. Ten název ostatně sama vymyslela. A v té souvislosti také vybrala z dětských kreseb brýlaté sluníčko, které se v oněch dobách spolu se sloganem „Pomáháme k úsměvu, pomáhejte s námi“ stalo jakýmsi symbolem valašského adrování.

Paní Alena má také svůj podíl na vzniku Adraklubu zdraví v roku 2004. K pravidelným měsíčním besedám tehdy nabídla prostor tehdejší Dětské knihovny naproti Albertu. Není proto divu, že besedy současné se po několikaleté odmlce opět vrátily do knihovnického prostředí. Tato instituce byla, jak je z předchozích řádků patrné, k adráckým osvětovým akcím odjakživa převelice nakloněna.

Vedle zmíněných aktivit, benefičních koncertů, výstav a dalších událostí, se paní Lukášová nesmazatelně zapsala i do slavné historie recesních „kravích“ pochodů. U příležitosti výšlapu „Veselá kráva“, který se odehrával na trase Veselá – Hovězí, navrhla a víceméně i sama ve vchodě do knihovny zkonstruovala stračenu v životní velikosti, k níž pak nepolepšitelný vynálezce Štěpán Hurta přimontoval funkční vemeno nabízející za mírný poplatek hned čtyři druhy nápojů.

Nevím o tom, že by se Alena Lukášová někdy přiznala k té či oné „víře“. Ale za svého života vykonala tolik nezištných dobrých skutků, že by jí každý druhý křesťan mohl tiše závidět. My, co jsme ji znali, teď na ni můžeme jen vděčně vzpomínat. A možná se jí také nechat v mnohém inspirovat…

Franta Tomanec, pamětník dob minulých

Pozdrav zo zboru v Pivnici.

Posledný víkend v septembri sme mali príležitosť navštíviť môjho svedka pri svadbe a nášho príbuzného žijúceho v Srbsku. Dragan Rakič je Srb a v roku 1972 sa v Českom Těšíně oženil s Aničkinou sesternicou Jankou Talikovou. Krátko po svadbe obaja absolvovali seminár pre zborových činovníkov v Třinci. Po desiatich rokoch sa presťahovali do obce Begeč vzdialenej asi 25 km od Nového Sadu. Obec sa nachádza na severnom brehu Dunaja a celá oblasť až po maďarské hranice sa označuje ako Vojvodina. Kedysi to bývala súčasť Rakúsko-Uhorska a v oblasti žije početná slovenská menšina, konkrétne asi 50 tisíc Slovákov. Jednou z čisto slovenských a donedávna i čisto evanjelických dedín, je obec Pivnica. Tri dni, ktoré sme strávili s bratom Draganom, som mal možnosť počúvať skúsenosti z evanjelizačnej práce v tejto oblasti. Dnes sa tam nachádzajú dva zbory adventistov siedmeho dňa, jeden v Kysači a jeden v Pivnici.

Spočiatku sa Dragan živil ako obuvník, neskôr ako taxikár. Janka, ktorá perfektne ovládala strojopis, sa po počiatočných problémoch s hľadaním zamestnania, nakoniec uchytila v štátnej správe.

Pán mal pre nich ale pripravenú inú prácu. My obvykle meníme horšie platenú prácu za lukratívnejšiu. V ich prípade to bolo úplne naopak. Brat Dragan prijal miesto pomocného kazateľa na čiastočný úväzok, čo bežne znamenalo viac ako desať hodín biblickej práce v teréne. Veľmi často ho doprevádzala jeho manželka Janka.

Dá sa povedať, že jadrom biblickej práce bola pojazdná knižnica (pokretna biblioteka). Brat Dragan si upravil svojho „kombíka“ tak, že do neho umiestnil stojan na knihy v tvare pyramídy, ktorú po koľajničkách vysunul von z auta, a tak nemusel pri každom zastavení zdĺhavo ukladať knihy na stojan a potom ich zase baliť. Všetko zabralo iba pár minút.

Na rozdiel od kolportérov, ktorí knihy predávali, oni knihy požičiavali. Každý týždeň sa pravidelne vracali na mnoho miest. Ľudia vedeli, kedy zase prídu, a čakali na príležitosť požičiavať si ďalšie knihy s duchovnou a zdravotnou tematikou. Samozrejme, že veľkú časť tvorili knihy pre deti. Okrem požičiavania ich mnoho rozdali ľuďom, ktorí prejavili vážnejší záujem o to, aby mali vzácne knihy vo svojej domácnosti. Zdrojom literatúry bolo slovenské vydavateľstvo Advent-Orion vo Vrútkach. Finančné zdroje pochádzali od sponzorov z radov veriacich adventistov na Slovensku ale i v Čechách.

Požičiavanie kníh bolo spojené s evidenciou kníh i čitateľov. Brat Dragan spomínal, že v evanjelickom prostredí bolo najdôležitejšie získať „požehnanie“ miestneho farára. Keď farár zistil, že knihy ktoré ponúka pojazdná knižnica, sú teologicky vhodné, odporučil ich svojim veriacim a od tej chvíle mali dvere pre svoju činnosť v danej dedine otvorené. Jednou z najžiadanejších kníh bol výklad Danielových proroctiev. Bibliu mali všetci evanjelici doma.

Brat Dragan sa so mnou podelil tiež o skúsenosť pri práci s pravoslávnymi veriacimi. Pre misijný rozhovor použil ich pamätný kalendár a ich vlastný preklad Biblie, ktorý musí vždy obsahovať autorizáciu najvyššieho predstaviteľa cirkvi. Kalendár obsahoval rozdelenie dní na týždne. Ku každému dňu bol priradený dátum podľa juliánskeho i gregoriánskeho kalendára. A ešte niečo, čo sa u nás po roku 1960 už nenájde. Každý týždeň začínal červeným silne vytlačeným písmenom „**N**“ (Nedeľa) a končil čiernym písmenom „S“ (Sobota).

Pri rozhovore brat Dragan prečítal biblické verše o tom, že Boh požehnal a posvätil siedmy deň a to, že Pavlovým zvykom bolo navštevovať synagógu taktiež v siedmy deň. (Gn 2,2., Ex 20,8-12., Sk 13,14. a Sk 17,2.) Zasial semienko pravdy a vyzval ich, aby sa sami presvedčili o tom, čo je napísané v Biblii. Zvlášť veriacich evanjelikov, ktorí prijali Lutherov odkaz „Sola scriptura“ (Jedine Písmo).

Prípadne, aby sa spýtali i farára.
I keď sa píše 21. storočie, spôsob uvažovania jednoduchých ľudí žijúcich v tejto oblasti je v náboženských otázkach ovplyvnený tým, ako verili „naši starí“ (rodičia či prarodičia). Brat Dragan mi porozprával skúsenosť, ktorá bola spojená s pohrebom jedného katolíka. V dedine je zakorenený zvyk, že každá cirkev si pochováva svojich veriacich. Katolícka cirkev nemala v dedine svojho kňaza, ktorý by ho pochoval. Pravoslávna cirkev, metodisti i „Pentakostálni“ ho odmietli pochovať, pretože nebol členom ich cirkvi. Zúfalí príbuzní nakoniec požiadali brata Dragana, a ten súhlasil pod podmienkou, že obrad sa ponesie v duchu toho, čomu verí on a cirkev Adventistov siedmeho dňa. Janka vybrala piesne, ktoré poznajú veriaci zo všetkých denominácií. Príhovor obsahoval výber biblických veršov o následkoch hriechu, Božom pláne spasenia, Božej láske, o stave človeka po smrti i nádeji na vzkriesenie. Mnoho z tých, ktorí sa prišli rozlúčiť s príbuzným, priateľom či susedom ocenila dôstojný a duchovne obohacujúci príhovor.
Zatiaľ čo sa Dragan venoval mužom, Janka sa venovala ich manželkám a deťom. Navštívila evanjelického farára a ponúkla mu, že bude bezplatne učiť jeho dcéru, ale i ostatné deti, hrať na klavír. Ten samozrejme súhlasil a pri pobožnosti nie že „dovolil“, ale priamo doporučil, aby mamičky priviedli svoje deti k Janke, aby ich vyučovala. Po čase malé dievčatá a chlapci pripravili pre svoje mamičky besiedku, na ktorej zahrali, čo sa naučili. A k tomu pridali prekvapenie, ktoré pripravila ich učiteľka Janka. Po besiedke prinieslo každé dieťa svojej mamičke čaj a koláčik. O slzy radosti nebola samozrejme núdza.
Dobré vzťahy prinášali bohaté ovocie a prejavy vzájomnej úcty. Na Štedrý večer prejavil evanjelický farár Janke a Draganovi verejne mimoriadne uznanie, keď ich pred zrakmi všetkých veriacich pozval k svojmu slávnostnému stolu. To bolo ocenenie, ku ktorému nepotrebovali veriaci žiadne ďalšie vysvetľovanie.
Dragan a Janka zasievali semienka pravdy Slova Božieho. Naviazali kontakty, navštevovali, navštevovali a znovu navštevovali ľudí, rozprávali sa, modlili sa s nimi, a postupne pripravovali ku svätému krstu. Z predchádzajúcich rozhovorov viem, že toto je iba zlomok toho, čo všetko za tie roky robili. Trpezlivo, oddane, bez nároku na finančné ohodnotenie. Napríklad každú sobotu bolo potrebné pripraviť pobožnosť na troch miestach: v Pivnici, v Kysači a v Báčskom Petrovci. Jedna pobožnosť bola o deviatej dopoludnia, druhá o dvanástej a posledná o tretej odpoludnia. Janka preberala úlohu sobotnej školy, hrala na hudobný nástroj a niekedy obohatila pobožnosť sólovým

spevom, pretože vedela i pekne spievať. Dragan kázal. Vyskytli sa i soboty, keď ho v celom rozsahu nahradila sama. Postupne ale začali presúvať zodpovednosť za priebeh pobožností na novo pokrstených členov. Pán dával vzrast a pridával veriacich, až boli nakoniec v Pivnici a Kysači založené dva nové zbory. V Báčskom Petrovci je iba skupina.

Ale i tak pre túto oblasť stále platí, že „žatvy pravda je mnoho, ale robotníkov je málo“. Brat Dragan má dnes 75 rokov, sestra Janka pred šiestimi rokmi zomrela. Vinica či pole čítajúce 50 tisíc ľudí vyžaduje mnoho zapálených robotníkov. Skutočnosť, že Dragan i Janka mohli slúžiť po slovensky bola obrovským požehnaním.

Pozdrav zo zboru je odpoveďou na dopis, ktorý som podľa vzoru apoštola Pavla napísal veriacim v Pivnici. Sobotnú školu viedol starší zboru brat Zdenko Čobrda. V druhej časti som pripomenul niekoľko myšlienok z úloh, ktoré sme preberali minulý štvrťrok. Takmer hodinu po spoločne prežitej pobožnosti sme strávili v družnom rozhovore. Predtým, ako sme sa rozišli do svojich domovov, sme si urobili spoločnú fotografiu.

Janko Petrovič, Pivnica a Begeč, 26.9.2026

RETRO PŘÍBĚH na říjen

Možná, že zítra už bude pozdě

Staré hodiny tloukly na věži čtyři a děti už měly brzy přijít ze školy. Příjemná vůně čerstvého chleba a koláčů se táhla celým domem, když matka ještě v rychlosti domývala nádobí. Právě když byla hotová, rozlétly se dveře a tři veselé děti vběhly do kuchyně. Když si sdělily všechny ty maličkosti, které se za den udály, dělal si Oskar s Maynardem úkoly, zatímco Geraldina pomáhala matce připravit večeři. Potom si začala stěžovat, že jí není dobře a bolí ji v krku i celé tělo.

„Budeš jistě velmi unavená," těšila ji matka, „po večeři si lehneš a zítra ti bude lépe."

Když si potom šla Geraldina lehnout, zašla za ní matka do pokoje. Našla dcerku sedět na posteli hluboce zamyšlenou, takže ani nezpozorovala, kdy matka vešla dovnitř.

„O čem přemýšlíš," zeptala se a objala děcko kolem krku.

„Mám takový pocit, jako by se mělo něco stát a mám strach," Geraldina obrátila obličej k matce a dívala se jí do očí.

„Ale nic se ti nestane, miláčku," ujišťovala ji matka, „klidně si lehni a na nic takového nemysli. Poprosíme Pána Ježíše a On tě bude ochraňovat," tak matka poklekla matka s dcerou u postele a Geraldina se modlila: „Milý Pane Ježíši, pomoz mi, abych se uzdravila a mohla jít zítra do školy. Pomoz, prosím, Oskarovi, Maynardovi, mamince a tatínkovi. Děkuji ti, amen." Potlačovaný vzdech porušil ticho v místnosti.

„Tak, teď tě přikryju a pěkně spi," Geraldina ulehla a matka jí přála dobrou noc.

„Jak se jí daří?" ptal se otec. „Snad jí bude ráno dobře," řekla matka.

„To je jí podobné, děvčata jsou pořád nemocná," ušklíbl se Maynard z kouta, kde dělal úkol. Pak si šli všichni lehnout. Druhý den bylo krásně a hoši zvesela vstávali.

„Kdepak je Gery? Snad nebude chtít zůstat celý den v posteli?" podivil se Maynard. Ale Geraldina se ještě necítila dobře, a tak zůstala raději ležet. Hoši spěchali do školy sami. Po skončení vyučování si hráli s kamarády, ale když se blížili k domovu, viděli před domem auto. „Copak se asi stalo?" pomyslel si Oskar udiveně a podivili se ještě víc, když dole nikoho nenašli. Vyběhli po schodech nahoru, stála tam matka bledá a uplakaná.

„Co se stalo?" ptali se oba polekaně.

„Geraldina je velmi nemocná, je tu lékař, nevím, co jí chybí."

Chlapci se na sebe podívali a neřekli ani slovo. Šli pomalu po schodech dolů. Večer bylo v celém domě ticho, každý se zabýval svými myšlenkami. Po večeři šla matka za malou dcerkou a hoši mezitím myli dole v kuchyni nádobí. Následovaly smutné dny a často dole v průjezdu stálo pověstné auto s lékařem. Míjel čas a zlepšení se nedostavovalo.

Jednou, když chlapci přišli domů, prosila matka Maynarda, aby Geraldině něco přečetl, „Vzkazuje ti, že jí máš přijít číst pohádky, udělej to prosím, pro ni."

„Ale já nechci sedět a číst pohádky, mám v plánu tolik věcí," opáčil a šel ke dveřím. „Ale ona by byla velmi ráda, kdybys jí nějaké přečetl, nebylo by ti líto, kdyby se jí něco přihodilo? Vždyť je tak nemocná," žádala smutně matka.

„Ale já nemám čas, a vůbec, není nemocná poprvé," řekl Maynard, oblékl si vestu a šel ven. Zdálo se mu lepší hrát si venku. Matka zůstala smutně stát, dokud se neztratil z dohledu.

Když té noci odtlouklo dvanáct hodin, malá Geraldina se obrátila, vydechla zhluboka a usnula, aby se více neprobudila.

Maynard je dnes již dospělým mužem a má sám dvě dcery, ale po celá léta nevyhasla v jeho srdci vzpomínka na jeho malou sestru. Vím to, protože Maynard je mým otcem, nikdy nepřestal litovat svého činu, že nesplnil Geraldině její poslední přání. Do života si předsevzal jedno heslo: „Řekni ano dnes, zítra už může být pozdě."

Květa Tyšerová (převzato z retro dětské knihy „Vesele i vážně", volně přeloženo z německého originálu vydaného adventním vydavatelstvím v Zürichu)

A co Eva Hasmandová?

Tuto otázku mi poměrně často pokládají stárnoucí pamětníci z meziříčského sboru. Pokud by se mě ptali dnes, tedy začátkem září, odpověděl bych asi takto: Eva už od začátku srpna bydlí v novojičínském Domově pro seniory. Vystřídala tak dlouhodobý pobyt v meziříčské nemocnici, kde byla několik měsíců upoutána na lůžko. Za její nové bydliště z velké části může jistá Bára Oravcová, která ve zmíněném zařízení působí jako lékařka. Jedná se o vnučku věhlasného jesenického doktora Kubíka. Bára bydlí ve Valašském Meziříčí, navštěvuje místní Apoštolskou církev a za manžela má vnuka proslulého lingvisty Pavla Mrkvánka.

Ale zpátky k Evě. Má 83 let, je upoutána na lůžko, potažmo na invalidní vozík, a pomalu si zvyká na nové útočiště. Navzdory zdravotním hendikepům se věnuje dostupným tvůrčím aktivitám, v poslední době třeba vyšívání. Vzory i barvy sama vymýšlí a výrobky pak nabízí k prodeji v rámci tradičního vánočního bazaru. Na adventistický sbor určitě nezanevřela, naopak často vzpomíná na různé události a zajímá se o aktuální život jí známých sourozenců. Při poslední návštěvě nechala pozdravovat Kimlerovi, Pimkovi, Svaťku, Jančovou Elenku i Hanku, a možná i některé další. Všichni jmenovaní určitě nezapomenou na to, že Eva byla ve své době nejoblíbenější učitelkou v dětské sobotní školce, talentovanou iniciátorkou různých besídek a oblíbenou vrbou, k níž se chodili vyzpovídat zranění členové sborového společenství. Velkou vděčnost k ní určitě cítí i vzpomínaná Svaťka. Eva si vzala pod ochranná křídla jejího malého Péťu v době, kdy musela Svaťka nastoupit k výkonu trestu. Zkrátka a dobře, na tak významnou osobnost nejde jen tak zapomenout. My, co ji známe, jí rádi popřejeme poklidný podzim života, provoněný nadějí a permanentní Boží přítomností.

Franta Tomanec, Evin švagr

Zamyšlení laických (ne) kazatelů

Tak dneska jsem byla v Ostravě ve Fakultní nemocnici na kontrole s očima - po půl roce (to to utíká). Kdo není místní, má fakultku jako trénink mozku proti demenci 😀, prostě bludiště. Ale díky radám jiných a hlavně sestřiček jsme s Karlíkem nakonec trefili, kam jsem se potřebovala dostat.

Prožila jsem však jeden malý zážitek a stačil mi na to, abych byla Bohu za všechno stále vděčná. Stojíme před úzkým výtahem a čekáme až přijede. Před námi stojí dvě - matka s dcerou. Maminka jako doprovod a dcera - mladá holka, tipovala bych kolem dvacítky - o berlích a jednu nohu měla uřezanou po koleno. Nevím, co se jí stalo. Ani jsem neměla čas a odvahu se zeptat. Jelikož byl výtah plný, nastoupila jen mladá holka o berlích, její mamka já i Kája jsme šli po schodech.

Na tom očním jsem sestrám i doktorce děkovala za vzornou péči, když jsem tam ležela. Když jsem děkovala dvěma sestřičkám, ta jedna povídá: „Tak to je hezký, to jsme nečekaly, ale my jsme u toho nebyly. Málem jste nás rozplakala.“ A já v duchu - ale byly, jezdila jsem po vyšetřeních kde všude, i tady. Ale už jsem to nestihla říct jim, to už mně sestra vedla na další vyšetření. "A ty slzy bych si měla utřít, že jo, to by nebylo dobré, kdybych u toho brečela." Říkám sestřičce. A usmály jsme se obě.

Vděčnost. Stále. Denně. Ano, tohle potřebuji já i ostatní kolem. Vděčnost za jakoukoliv projevenou vstřícnost a laskavost od druhých lidí a vděčnost Panu Bohu za to, že jsem na tom zdravotně tak jak jsem a ne hůř. A pokud mi to dovolí moje možnosti, čas, prostředky, pomoci tam, kde je potřeba. Pane Bože, děkuji ti, že jsi nás chránil na cestě, že je dnes krásně, že nás miluješ a dáváš nám příležitosti, abychom posloužili tam, kde je potřeba. Amen.

Dana Klečková

Písnička s příběhem - Sabine Baring-Gould (1834–1924) píseň č.239

Ve zpěvníku "Zpívejme Hospodinu" v rejstříku autorů najdeme u písně č.239 jméno *Sabine Baringová-Gouldová*. I mistr tesař se někdy utne. Přestože křestní jméno Sabine může v češtině evokovat ženské jméno, jednalo se o **muže jménem Sabine Baring-Gould**. Byl to významný anglický anglikánský kněz, spisovatel, folklorista, archeolog a hluboce věřící člověk. Patřil k **nejprodukti**vnějším autorům své doby, jeho bibliografie čítá přes **1200 publikací** zahrnujících beletrii, teologii, folklór i historii.

Narodil se 28. ledna 1834 v anglickém Exeteru a zemřel 2. ledna 1924 v Lew Trenchard v hrabství Devon. Dodnes je připomínán především jako autor hymnů**„Onward, Christian Soldiers"** („Vzhůru bratři") a**„Now the Day Is Over"** („Den již skončil").

Pocházel ze zámožné rodiny, ale místo světské kariéry se rozhodl pro službu v církvi. Studoval na Clare College v Cambridge a roku 1864 byl vysvěcen v Anglikánské církvi. Působil jako kaplan a později farář v několika farnostech v Yorkshire a Essexu. Nakonec se stal rektorem rodné farnosti v Lew Trenchard, kde sloužil až do konce života. Jeho víra nebyla pouze akademická. Současníci jej popisovali jako člověka, který chápal křesťanství jako aktivní službu. Velký důraz kladl na vyučování dětí, pastoraci obyčejných lidí a na živé prožívání evangelia v každodenním životě. Právě při práci s dětmi vznikla jeho nejslavnější píseň. **„Vzhůru bratři"**, když v roce 1865 potřeboval píseň pro průvod dětí mezi dvěma kostely při svatodušní slavnosti. Hymnus používá biblický obraz křesťana jako vojáka Kristova, který bojuje duchovní boj proti zlu, nikoliv proti lidem. (2 Tim 2,3).

Píseň se později rozšířila po celém anglicky mluvícím světě a stala se jedním z nejznámějších protestantských hymnů vůbec. K jejímu úspěchu významně přispěla melodie skladatele Arthur Sullivan, která vznikla roku 1871.

Modlitební text písně „**Den již skončil**" vyjadřuje důvěru v Boží ochranu během noci a odevzdání celého dne Bohu. Tato píseň je tichá, meditativní a plná pokoje.

Baring-Gould nejen skládal vlastní hymny, ale také překládal a upravoval starší křesťanské písně. Do angličtiny například převedl známou baskickou koledu **„Gabriel's Message"**. Vydával také zpěvníky a podporoval používání srozumitelných písní při bohoslužbách.

Iva Chárová, zdroj internet

Křesťanský vtip – Ameňák

Převzato z farnosti Brno-Lesná

